

Költő – disznózsírból

Mégiscsak érdemes járkalni ezen a földön, mert lépten-nyomon olyasmit látni, amire képzeletünk aligha gondol.

Esténként az utam egy hentesüzlet előtt visz el, melyben az emberek forró kolbászokat gyömöszölnék a szájukba, sódart, disznósajtot falatoznak, a kampókról tokaszalonnák lógnak, virslik koszorúja, májas- és véreshurkák füzére, pazar változatosságban.

Múltkor itt a villanyfényes kirakatban egy szobrot pillantottam meg, amely Petőfi Sándort ábrázolta, amint tárt karral szaval, s dacos, bozontos feje a szabadság, az önkívület egébe magasodik.

Hófehér volt. Eleinte azt hittem, hogy carrarai márványból faragták. De aztán rájöttem, hogy az egész zsírból van, elsőrangú disznózsírból. Bizonyára egy inas vagy segéd remekelte, holmi elvetélt szobrásztehetség, kit a sors kifürkészhetetlen szeszélye ebbe a hentesüzletbe sodort.

Megállottam a zsírszobor előtt, s így szóltam:

– Íme a legsoványabb költő a legkövérebb anyagból. Íme, az ő nyugtalan, ifjú szíve, mely az elzsírosodás aggasztó tüneteit mutatja. Íme, a lángész, hájfejjel. Íme, a lélek, kiből legalább kétszáz borjúpörköltet és száz túrós csuszát lehetne elkészíteni. Íme, a XX. század elmés hódolata egy nagy szellem előtt.

Azóta naponta elsétáltam előtte, sohase mulasztván el, hogy egy pillantást ne vessek rá. Amint az idő fölmelegedett, a szobor zsírt izzadt, és szeme könnyeket hullatott, zsírkönnyeket.

Ekkor ezt kérdeztem tőle szomorúan és alázatosan:

– Miért sírsz, ó, halhatatlan! Beethoven születési évfordulójakor a bécsi cukrászok marcipánból, szultánkenyérből mintázták ki a zeneóriást, mazso-

lával rakták ki a szemét, aprószőlővel gombjait, a tortalapokra pedig csokoládéval írták a *Sonata pathétique* kezdő ütemét. A többi alkotók, akik nem ilyen nagyok, csak márványból vagy ércből kapnak szobrot, valamely elhagyott közkert lombjai alatt. De nektek el kell viselnetek, hogy az emberiség a legbecsületesebb matériájában, különböző élelmiszerekben jelenítsen meg, s a szájába is vegyen. Ez a dicsőség akkor kezdődik, mikor már annyira szeretnek bennünket, hogy meg is esznek...

(*Pesti Hírlap*, 1928. április 15. – É, 34–35. old.)